

MARTINE:
'Een bijzonder
jongetje was het.
Storm was wijs
en autonoom.'

Martines zoon verdronk nadat ze hem uit het oog verloor

'Ik voel me soms zo schuldig over mijn zoons dood'

Martine (33) was met haar zoontjes Storm (2) en Dexter (nu 8) op bezoek bij een vriendin toen ze Storm een minuutje uit het oog verloor. Ze vond hem uiteindelijk in een sloot. **"In totale paniek gilde ik om hulp, maar ik zag al dat het te laat was."**

Martine: "Storm is op 13 mei 2013 geboren. Bij de laatste perswee bliksemde en donderde het en even voor middernacht werd hij geboren. Hij was vanaf het begin een bijzonder jongetje. Hij was klein en ontwikkelde zich traag. Zo liep hij pas met achttien maanden en op de dag dat hij stierf, sprak hij nog maar drie woorden: mama, papa en Dex.

Tegelijkertijd was Storm heel wijs en autonoom. Hij was een oude ziel in een jong lichaam. Hij leek ons eigenlijk helemaal niet nodig te hebben. Dat was natuurlijk wel zo, maar hij speelde graag in zijn eentje en kwam zelden een knuffel halen. En toen hij eenmaal kon lopen, had hij zo'n drang om de wereld te ontdekken, dat hij steeds wegliep. Achter ons huis kon hij gelukkig geen kant op, maar een boodschap doen of naar de speeltuin was niet te doen met hem. Hij had daarom vaak een tuigje aan, zodat hij niet kon weglopen.

Op de bewuste dag in juli, anderhalf jaar geleden, ging ik 's middags met Storm en Dex naar een goede vriendin. Storm deed eerst nog een middagdutje en Dex haalde hem uit bed. Ik zie ze nog zitten: ze knuffelden met elkaar en de liefde tussen de broers was goed te zien. Dat beeld vergeet ik nooit meer."

Totale paniek

"Mijn vriendin woont op een boerderij en houdt van paarden. Ik kende de plek goed, dus Storm hoefde die middag niet aan een tuigje. Hij moest ook af en toe vrij kunnen rondlopen, natuurlijk. Hij liep in de paardenbak met een boemerang in zijn hand en ik zei nog tegen mijn vriendin: 'Zie hem lopen dan!' Hij liep heel rustig, terwijl hij normaal zo onstuimig is. Op een gegeven moment liep Storm de bak uit en ging hij de hoek om bij de stallen. Mijn vriendin zei: 'Kom, we gaan achter hem aan.' Maar Storm was nergens te bekennen. We splitsten ons op en ik ging langs bij de caravan die op het terrein stond en waarin de ouders van mijn

vriendin tijdelijk woonden. Haar ouders hadden niks gezien, dus ben ik verder gaan zoeken.

Toen we hem niet konden vinden, sloeg de paniek toe. Achter de caravan was een hoge heg met daarachter een sloot. Hoewel het vanwege die heg de meest onlogische route was die Storm had kunnen kiezen, had ik heel sterk het gevoel dat ik daar tóch moest kijken. Toen zag ik bij de rand van de sloot die boemerang liggen. En toen ik verder naar beneden keek, zag ik de beentjes van Storm uit het kroos steken.

Ik was in totale paniek. Ik haalde Storm eruit en gilde om hulp. Eigenlijk zag ik toen al dat het afgelopen was. Hij had een wasje over zijn ogen, ik zag echt de dood in zijn ogen. Toch ben ik hem gaan reanimeren, ondanks de angst en de paniek die ik voelde. Op dat moment bleek Dex achter me te staan, die vroeg: 'Mama, wat is er met Storm?' Dat was zo'n vreselijk moment. Ik was bezig mijn ene kind te redden, maar ik wilde mijn >

'Bij de sloot zag ik de boemerang liggen waar hij net nog mee rondliep'

andere kind beschermen: Dex mocht dit niet zien. Gelukkig had mijn vriendin direct 112 gebeld, dus de ambulance was snel ter plekke. Toen ik Storm uit handen moest geven aan de ambulancemedewerkers, dacht ik dat ik gek werd. Ik rolde over het gras, schreeuwend: 'Zeg me dat het niet zo is!' Ik wilde ontwaken uit deze nachtmerrie. En toen moest ik mijn man Jarno bellen. Hij heeft een eigen timmerbedrijf en was aan het werk. Hij gooide zijn gereedschap neer en is als een gek naar ons toe gereden.

'Het enige wat ik nog weet, is dat mijn man vroeg: 'Maar waar was je dan?'

Hij zag bij aankomst direct hoe ernstig het was: er stonden inmiddels twee ambulances, meerdere politieauto's en een traumahelikopter, waar Storm in werd vervoerd. Ik heb nog iets geroepen als: 'Je denkt toch niet dat ik mijn kind alleen laat gaan', maar ik mocht niet mee. Jarno en ik werden in een politieauto dwars door de avondspits naar het ziekenhuis gereden. Onderweg belde ik mijn ouders en zus, maar verder is die rit een zwart gat. Het enige wat ik nog weet, is dat Jarno vroeg: 'Maar waar was je dan?' Toen heb ik gevraagd of hij me dit alsjeblieft nooit wilde verwijten."

Ingestort

"Eenmaal in het ziekenhuis mochten we niet meteen naar Storm toe. Natuurlijk gaat er dan van alles door je heen. Ik had in zijn ogen gekeken en wist diep vanbinnen dat het afgelopen was, maar ik kón de hoop niet opgeven. Toen we eindelijk bij hem mochten, lag Storm in een eigen kamertje aan allerlei slangen en machines. Wonderwel haalde hij de nacht, maar de volgende ochtend vertelden de artsen dat hij hersendood was. We trommelden de hele familie op om afscheid te nemen en toen stortte ik in. Ik kon niks meer, behalve

MARTINE:
'Er is geen kind zo aanwezig als een kind dat er niet meer is.'

Martine koestert het boek van de uitvaart. Ze kan er alleen niet in kijken: te emotioneel.

apathisch voor me uit staren. Om me te sparen, durfde niemand iets tegen me te zeggen. Tot mijn vriendin Claudia kwam. Ze ging tegenover me zitten, pakte me vast en zei: 'Je kunt nu alles nog één keer voor hem doen. Jij moet hem vasthouden, jij moet de modder uit zijn haar wassen en jij moet bij hem zijn. Niet een verpleegkundige. Jij. Je kunt nu nog één keer zijn moeder zijn.' Achteraf ben ik zo blij om haar woorden. Zij heeft me weer bij zinnen gebracht. Ik ben bij Storm in bed gaan liggen en heb hem geknuffeld."

Afscheid nemen

"Niet veel later vroegen de artsen ons of we zijn organen wilden doneren. Dat wilden we wel heel graag, maar dat betekende ook dat Storm in de operatiekamer zou overlijden of direct na zijn overlijden zou worden weggereden. Het was te snel. Dat konden we niet aan. We wilden op onze manier afscheid nemen, met onze families erbij.

Grote broer Dexter maakte dit potje met Storms haar erin.

En dat hebben we ook gedaan. Ik zat bij Jarno op schoot en Storm lag in onze armen toen de stekker eruit werd gehaald. Omdat Storm zo dol was op de film *Frozen* heb ik het liedje *Let it go* opgezet en tegen hem gezegd: 'Ga dan maar.' Een paar seconden later stierf hij in onze armen. Diezelfde avond werd Storm thuisgebracht in een lijkwagen. Toen we hem op de bank legden, leek het wel of er een glimlach op zijn gezichtje verscheen. Jarno legde hem boven in zijn bed en de volgende dag hebben we hem samen aangekleed. En toen moesten we opeens de uitvaart van ons kind regelen. We besloten het heel persoonlijk te houden. Een oom maakte een soort ledikant voor zijn uitvaart, ik regelde een witte koets met twee Friezen en Jarno zocht zijn plekje uit op de begraafplaats. Tijdens de uitvaart droeg iedereen kleurrijke kleding en lieten we ballonnen op. Ze gingen allemaal dezelfde kant op, behalve één. Die bleef hangen boven een boom en vloog toen de andere kant op. Het leek wel of Storm ons iets wilde zeggen."

Nooit verweten

"Lang voelde ik me heel erg schuldig over Storms dood. Ik was immers bij hem toen het gebeurde. Dit was het moment waarop hij me het meest nodig had en ik was te laat. Maar ik word ook gek van de gedachten: had ik maar... of: wat als... Hoe erg ik mezelf ook pijnig: Storm komt er niet door terug. Als het

schuldgevoel weer de kop op steekt, vraag ik me daarom nu af: heb ik dit geweld? En dan weet ik het antwoord. Jarno heeft me gelukkig nooit iets verweten. Hij wist hoe Storm was, maar hij wist ook hoe alert ik altijd was als het om Storm ging. Het had hem ook kunnen overkomen. Maar als ik zijn verdriet zie of dat van mijn ouders, denk ik nog steeds weleens: dat heb ik gedaan. Het is inmiddels anderhalf jaar geleden, maar het verdriet en het gemis worden niet minder. Integendeel zelfs. Wat ik het meest mis, is hoe Storm tegen me aankroop bij een eng stukje in een Disney-film, of hoe hij 's avonds voor het slapen tegen me aan lag met een fles melk. In huis is hij overal aanwezig. Zijn foto hangt in de kamer en de sandaaltjes die hij droeg tijdens het ongeluk staan naast de tv. In die zin is er geen kind zo aanwezig als een kind dat er niet meer is."

Proberen door te gaan

"Jarno en ik rouwen ieder op onze eigen manier. Daarin laten we elkaar vrij en we steunen elkaar waar dat kan. We delen het verdriet en het gemis, maar omdat ik Storm heb gevonden, heb ik een post-traumatische stressstoornis. Ik rouw daardoor heel grillig. Het verdriet kan inslaan als een bom. Ik blijf de beelden van die middag voor me zien en word nog steeds overvallen door paniekaanvallen. Soms zie ik niet in wat voor zin het leven nog heeft, een andere keer sta ik weer te dansen en te drinken in de kroeg om me maar eventjes goed te voelen en me niet steeds te laten leiden door die pijn. Natuurlijk zie ik ook wel in dat dit niet de oplossing is. Die ligt thuis bij mijn gezin. Maar ik vind het moeilijk om te zien hoe Dexter zijn

'Ik rouw heel grillig. Het verdriet kan inslaan als een bom'

broer mist. Hij is net als ik getraumatiseerd omdat hij alles gezien heeft, maar ook voor hem is het heel moeilijk om erover te praten. We hebben dus als gezin hulp nodig, alleen hebben we daarvoor de juiste persoon nog niet gevonden. Gelukkig vind ik steun bij lotgenoten. Zij weten hoe het is om je kind te moeten begraven. Een van hen vertelde: 'Het verliezen van je kind is als een amputatie. Het komt niet meer goed, maar je kúnt ermee leren leven.' Haar is het gelukt. Het kan blijkbaar, dus daar houd ik me aan vast. Maar ik weet dat het voor mijn gezin en mij nog een hele tijd gaat duren."

REAGEREN?

Hoe ga jij om met het verlies van een dierbare, misschien zelfs je kind? Mail je verhaal naar post@vriendin.audax.nl of praat mee op vriendin.nl/forum.

